

Epistola către Evrei capitolul 9

Evrei 9

Hermanus Cornelis Voorhoeve

© SoundWords, Online începând de la: 16.09.2018, Actualizat: 16.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Dacă desăvârșirea ar fi venit prin preoția levitică, atunci nu ar mai fi fost necesară o altă preoție după rânduiala lui Melhisedec; dacă ar fi fost păstrat legământul dintâi, atunci nu mai era nevoie să vină un al doilea legământ, un legământ nou; așa ar fi spus Pavel. Dacă exista o preoție după rânduiala lui Mehisedec, atunci preoția levitică decădea, și dacă a venit un legământ nou, atunci primul este îmbătrânit și aproape de dispariție. Aceasta era clar și precis; însă acum se merită să se arate din ce motive nu putea să rămână vechea perioadă. Aceasta este ceea ce scriitorul epistolei prezintă în acest capitol 9. El arată că sub legământul dintâi nimeni nu avea acces în prezența lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu era ascuns în spatele perdelei; nu putea fi vorba de o conștiință curățită, deoarece sângele taurilor și țapilor nu puteau îndepărta păcatele; și deoarece nu avusese loc o eliberare desăvârșită.

Dar înainte ca el să se ocupe de aceasta, Pavel se preocupă de descrierea cu reverență a cortului întâlnirii și echipamentului lui. Cei drept, el spune că acum nu dorește să vorbească în detaliu despre aceste lucruri, este însă remarcabil că el enumeră toate acestea aici. Este ca și cum el ar vrea să prezinte cititorilor săi frumusețea și gloria cortului întâlnirii, dat și dotat de Dumnezeu Însuși, pentru ca apoi să le creeze o impresie mai profundă despre frumusețea și gloria lucrurilor cerești, al căror simbol erau aceste echipamente. Și totodată el vrea să convingă pe cititorii săi de faptul că oricât de frumos era acest cort al întâlnirii și oricât de minunate erau lucrurile din el, acum ele nu mai aveau nici o însemnătate, după ce realitatea simbolizată de toate acestea a venit în Hristos, și că cine va rămâne la ele și va ține cu tărie la ele, acela nu mai avea un Loc Preasfânt voit și dat de Dumnezeu, ci un Loc Preasfânt lumesc. Căci dacă Dumnezeu consideră Locul Preasfânt dat de El ca fiind învechit și este dat dispariției, atunci acesta nu se mai deosebește cu nimic de locurile sfinte făcute de oameni. În același fel vorbește Pavel, printre altele, în epistola către Coloseni, despre Lege – elementele (princiipiile) lumii – care, dată fiind de Dumnezeu, a fost totuși scoasă din centru de Hristos.

Remarcabil este faptul că aici, cu toate că în capitolul anterior este vorba de Templu, care curând va dispărea, Pavel vorbește nu despre Templu, ci despre cortul întâlnirii. Motivul este, că Templul lui Solomon ne amintește de Împărăția de o mie de ani, în timp ce cortul întâlnirii ne face să ne gândim la călătoria lui Israel prin pustie. Și poziția creștinilor se aseamănă cu poziția lui Israel în pustie. Poporul lui Dumnezeu nu a intrat încă în țara făgăduită, ci umblă încă ca pelerin și străin pe pământ; și epistola către Evrei privește, așa cum am remarcat de mai multe ori, poporul lui Dumnezeu exclusiv ca pelerini prin lumea aceasta și prin pustie spre Canaanul ceresc. Cu toate că cortul întâlnirii dispăruse deja de mult și Pavel numește chiar lucruri care aparțin Templului, el vorbește totuși intenționat despre cortul întâlnirii, căci altfel țelul, pe care Duhul Sfânt îl urmărește în această epistolă, s-ar pierde, căci noi ca creștini nu suntem ca Israel *în țară*, ci ca Israel *în pustie*.

După descrierea frumuseții și caracterului ales al cortului întâlnirii și a celor aflate în cort (Evrei 9.1-5), Pavel prezintă mai întâi, că atâta timp cât a existat cortul din față, drumul spre Sfânta Sfintelor nu era încă deschis. Nimeni nu avea voie să intre în Sfânta Sfintelor. În cortul din față, și anume Locul sfânt, intrau preoții în orice timp, ca să facă slujba (Evrei 9.6); dar în Sfânta Sfintelor nu avea voie să intre nimeni. Numai marele preot trebuia să intre odată pe an, în marea zi a ispășirii, în Sfânta Sfintelor, dar nu ca să venereze pe Dumnezeu, ci ca să facă ispășire cu sângele animalelor, pe care el le jertfea pentru sine însuși și pentru greșelile poporului. Poporul nu avea voie să meargă mai departe decât curtea din față; preoții aveau

voie să intre în Locul sfânt, și marele preot nu mai mult decât o singură dată pe an în Sfânta Sfintelor (Evrei 9.7). Deci nici un om de pe pământ nu avea acces la Dumnezeu. Atâta timp cât păcatul nu a fost desființat și păcatele nu erau ispășite, nimeni nu putea exista înaintea lui Dumnezeu. Chiar și marele preot trebuia, ca să nu moară, să acopere cu un nor de tămâie chivotul legământului, unde Dumnezeu Își avea tronul între heruvimi. Pavel spune:

Evrei 9.8: Duhul Sfânt arătând aceasta: calea spre Sfânta Sfintelor nu era încă arătată, atât timp cât exista întâiul cort.

Dar acum drumul spre Sfânta Sfintelor este deschis, perdeaua ruptă, cerul este deschis.

Evrei 9.11-12: Dar Hristos, venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, prin cortul mai mare și mai desăvârșit, nefăcut de mână (adică nu din această creație), nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu propriul Său sânge, a intrat odată pentru totdeauna în Sfânta sfintelor, după ce a obținut o răscumpărare eternă.

Orice obstacol a fost îndepărtat și fiecare credincios este admis în prezența lui Dumnezeu. El are acces la Dumnezeu, în lumina în care El Însuși este. Desăvârșită mântuire! Căci cum am putea noi păși în prezența sfântă a lui Dumnezeu, dacă nu ar fi în chip desăvârșit îndepărtat tot ce ne despărțea de El? Cu toate că aici noi nu suntem învățați, ca în epistola către Efeseni, că noi am fost așezați împreună cu Hristos în locurile cerești și unirea noastră cu Hristos nu este tratată în această epistolă, totuși se constată realitatea minunată, că noi avem acces la Dumnezeu în Sfânta Sfintelor și putem intra cu îndrăzneală în locuința sfântă a lui Dumnezeu, unde nimic nu poate intra care este în contradicție cu El.

Însă mai mult chiar. Noi nu numai avem acces în Sfânta Sfintelor cerească, ci noi, pe baza lucrării înfăptuite de Hristos, am fost aduși într-o poziție care ne face apți să ne folosim cu bucurie de acest privilegiu al nostru. Hristos *ne-a făcut desăvârșiți în ceea ce privește conștiința*, așa că noi putem intra în Sfânta Sfintelor fără să avem vreo teamă, sau altceva care să ne rețină sau să ne împovăreze. Să ne gândim că o conștiință desăvârșită este cu totul altceva decât o conștiință nevinovată, care, fericită în nevinovăția ei, nu cunoaște răul, dar la fel de puțin știe ce este Dumnezeu în sfințenia Sa. O conștiință desăvârșită cunoaște pe Dumnezeu; ea este curățită; ea are cunoștința binelui și răului în concordanță cu lumina lui Dumnezeu și știe că a fost curățită de toate păcatele corespunzător sfințeniei lui Dumnezeu Însuși. Sângele de țapi și de viței nu putea face desăvârșiți, în ceea ce privește conștiința, pe cei care făceau slujba; și tot așa de puțin era în stare să facă toate ceremonialurile și prescripțiile Legi și diferitele spălări; acestea puteau curăți numai carnea, așa că *în exterior* se puteau apropia de Dumnezeu. O curățire *adevărată* de păcat, prin care sufletul poate fi în lumină în prezența lui Dumnezeu, cu o conștiință care nu acuză, deoarece păcatul a fost nimicit, nu putea fi realizată prin aceste jertfe și spălări (Evrei 9.9-10). Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru harul Său!

Hristos a făcut lucrarea. El este, după ce El a intrat pentru noi în Sfânta Sfintelor cerească și veșnică, acolo Martorul pentru îndepărtarea păcatului, așa că conștiința este eliberată de păcat, căci știm, că El, Cel care a purtat păcatele noastre, este în prezența lui Dumnezeu, după ce a făcut o ispășire desăvârșită pentru păcate. De aceea noi avem nu numai curățirea

de păcatele noastre, ci și curățirea conștiinței noastre, așa că noi în libertate deplină și cu bucuria inimii putem apărea înaintea Lui, înaintea Aceluia care ne iubește așa de mult.

Dar nu numai aceasta. Hristos, care a intrat odată pentru totdeauna în cer, rămâne acolo *pentru totdeauna*; El a intrat în Sfânta Sfintelor cerească pe baza unei răscumpărări *veșnice*, pe baza sângelui Său, care își păstrează *pentru totdeauna* valoarea sa și eficacitatea sa. Lucrarea a fost înfăptuită pe deplin și niciodată nu-și pierde valabilitatea ei veșnică. Dacă păcatul a fost înlăturat, dacă Dumnezeu a fost glorificat și dreptatea Lui a fost satisfăcută, atunci valoarea acestei lucrări și puterea ei niciodată nu se pot schimba. Răscumpărarea nu este una temporală sau de moment, ci una *veșnică*.

Aici ne sunt prezentate trei urmări ale lucrării înfăptuite de Hristos: intrare liberă în prezența lui Dumnezeu, o *conștiință* curățită și o *răscumpărare veșnică*.

În afară de aceasta în aceste versete mai sunt tratate alte trei puncte importante. Întâi:

Evrei 9.11: Hristos este Mare Preot al bunurilor viitoare.

Dacă Duhul Sfânt vorbește aici despre „bunurile viitoare”, atunci punctul de plecare este Israel înainte de venirea lui Hristos.

Aceste bunuri viitoare vor fi dăruite lui Israel, când Mesia va veni în Împărăția Sa. Dacă noi am avea deja aceste bunuri, acum după ce creștinismul a venit, atunci nu ar mai putea fi vorba de bunuri *viitoare*, ci atunci ar trebui să spunem: noi le posedăm. Relația noastră actuală cu Hristos este una cerească; El este Mare Preot într-un cort al întâlnirii mai bun și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, aceasta înseamnă, nu aparține creației acesteia; El este în cer, și noi avem acolo locul nostru.

Mai important și cu urmări mult mai vaste este punctul al doilea.

Evrei 9.13,14: Hristos prin Duhul veșnic S-a jertfit pe Sine Însuși fără pată lui Dumnezeu. „Pentru că, dacă sângele de tauri și de țapi și cenușa unei vițele, stropindu-i pe cei întinați, îi sfințește pentru curăția cărnii, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, va curăța conștiința voastră de fapte moarte, ca să-l slujiți Dumnezeului celui viu!

Ce revelație minunată cu privire la jertfa prețioasă a lui Hristos. El S-a jertfit pe Sine Însuși de bună voie lui Dumnezeu. Desigur, Dumnezeu L-a trimis în lumea aceasta, ca să fie înălțat pe cruce pentru noi. Dumnezeu L-a făcut păcat și a lăsat păcatele noastre să fie asupra Lui. Dumnezeu L-a pedepsit, condamnat și L-a părăsit, L-a pus în țărâna pământului și L-a zdrobit. Dumnezeu nu a cruțat pe singurul Lui Fiu preaiubit, ci L-a dat la moarte pentru noi. Deoarece Hristos pe cruce a ocupat locul nostru de păcătoși responsabili, pedeapsa și judecata lui Dumnezeu *trebuiau* să vină asupra Lui; El *trebuia* să moară. De îndată ce El a fost făcut păcat, Dumnezeul sfânt *a trebuit* să-L condamne potrivit dreptății Sale. În aceasta Dumnezeu a revelat dragostea Sa nespus de mare pentru păcătoși. Însă jertfa lui Hristos nu este privită aici din acest punct de vedere. El nu ne este *prezentat* aici ca jertfă pentru păcat și

jertfă pentru vină, ci ca *jertfă de ardere de tot*. Jertfa arderii de tot era o jertfă de bună voie. Așa S-a jertfit El pe Sine Însuși. Dumnezeu L-a trimis; dar El a venit pe pământul acesta și prin hotărârea proprie a inimii Lui, în concordanță cu voia Tatălui. Dumnezeu L-a pedepsit, condamnat, și L-a lăsat să moară; dar El S-a dat la moarte prin propria Sa voie. El S-a jertfit pe Sine Însuși prin Duhul veșnic fără pată lui Dumnezeu.

Despărțit total de păcat începând de la nașterea Sa, Domnul nostru prin puterea Duhului Sfânt nu numai că nu a cunoscut nici un păcat și nu a făcut nici un păcat, așa că El în toate a fost sfânt și fără pată; ci El S-a dat pe Sine Însuși în chip desăvârșit, ca să facă voia Tatălui Său. El a fost ascultător până la moarte, da, chiar moarte de cruce. Deoarece Tatăl voia, și nu era altă posibilitate de salvare, El a băut paharul mâniei lui Dumnezeu și S-a dat pe Sine să fie făcut păcat și să fie un blestem pentru noi. Fără rezerve, fără să Se sustragă de la ceea ce era cel mai îngrozitor pentru El – să fie despărțit de Dumnezeu și să moară – El S-a dat pe Sine la moarte. Orice pornire a voii Sale era curată în totul; în toate gândurile Sale, precum și în faptele Sale El era fără cusur. Tatăl putea să-L cerceteze lăuntric și în afară; El a găsit totul în El în deplină concordanță cu sfințenia Sa și cu dragostea Sa, cu dreptatea Sa și cu harul Său. Toate faptele Sale și toate motivațiile Sale erau desăvârșite în chip divin. El S-a dat pe Sine Însuși ca să fie făcut păcat și să poarte păcatele noastre. Desigur, El a fost făcut păcat de către Dumnezeu; dar și El S-a dat pe Sine Însuși de bună voie să fie făcut păcat. Era o faptă o voii Sale libere. „Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă”, așa a zis El în grădina Ghetsimani; și El a primit paharul mâniei lui Dumnezeu din mâna Tatălui Său, S-a lăsat condus ca un miel la locul de tăiere, S-a predat pedepsei și judecății pentru păcatul nostru și S-a jertfit lui Dumnezeu. De aceea jertfa Sa era de un bun-miros plăcut înaintea lui Dumnezeu.

Cât de minunată este crucea! Este total imposibil pentru noi să înțelegem adâncimea ei și să cuprindem gloria ei. Ce a avut loc acolo între Mântuitorul nostru scump și Dumnezeu depășește mult capacitatea noastră de pricepere. În ceasurile de întuneric și în moartea Sa El era o jertfă pentru păcat și o jertfă pentru vină, care a fost adusă pentru păcătoși și a fost sacrificată în afara taberei. Dar totodată în aceleași ceasuri și în aceeași moarte El era o jertfă de ardere de tot, care se ridica spre tronul lui Dumnezeu ca o mireasmă plăcută. Părăsit de Dumnezeu, deoarece a fost făcut păcat pentru noi, El era în același timp plăcerea lui Dumnezeu, deoarece El Însuși prin Duhul veșnic S-a jertfit lui Dumnezeu fără pată.

Dumnezeu a fost glorificat în chip desăvârșit prin această jertfă. Ea era o jertfă desăvârșită, fără cusur, plăcută lui Dumnezeu. De aceea conștiința aceluia care se apropie de Dumnezeu prin această jertfă este curățită de faptele moarte, ca să slujească Dumnezeului celui viu. Acolo unde sângele de țapi și de viței și cenușa unei vițele tinere, stropite pe cei necurați, nu puteau să facă mai mult decât sfințirea pentru curățirea cărnii, sângele lui Hristos, care prin Duhul veșnic S-a jertfit pe Sine Însuși fără pată lui Dumnezeu, a curățit conștiințele noastre, deoarece faptele moarte au fost șterse și îndepărtate dinaintea lui Dumnezeu.

Ciudată este amintirea de modelele vechiului legământ, din care aici sunt amintite două: marea zi a ispășirii, în care erau jertfiți țapi și viței, și vițeaua roșie, a cărei cenușă servea la curățirea zilnică, că să poată avea loc părtășia cu Dumnezeu. Odată pe an sângele jertfelor de tăiere era dus în Sfânta Sfintelor și trupul era ars în afara taberei. Aceasta avea loc an de an. Ispășirea nu era înfăptuită, conștiința nu era curățită. Păcatele nu erau îndepărtate. Dar

prin sângele lui Hristos a avut loc o răscumpărare veșnică și o ispășire desăvârșită a păcatelor, așa că toți, care cred în El, pot păși cu conștiința curățită înapoia perdelei în prezența lui Dumnezeu. Vițeaua roșie însă servea pentru stropirea celor necurați, nu cu sânge, ci cu apă, care era amestecată cu cenușa acestei vițele. În cartea Numeri, unde ne este relatată călătoria lui Israel prin pustie, găsim în capitolul 19 (Numeri 19) legea referitoare la vițeaua roșie. O vițea roșie, tânără, fără defecte, care încă nu a purtat nici un jug, trebuia tăiată în afara taberei și din sângele ei trebuia stropit de șapte ori spre partea din față a cortului întâlnirii, așa că sângele ei era permanent în prezența lui Dumnezeu. După ce vițeaua tânără era arsă, cenușa trebuia adunată și păstrată pentru apa de curățire, și fiecare, care devenea necurat prin atingerea unui mort, și așa mai departe, trebuia stropit cu această apă de curățire. Un model frumos și potrivit pentru curățirea noastră practică! Hristos a murit odată pentru păcat, și sângele Lui are valoare veșnică în prezența lui Dumnezeu. Toți, care cred în El, au fost curățiți și împăcați pentru totdeauna în sângele Lui și stau în părtășie cu Dumnezeu. Dar dacă ei au păcătuit, Duhul Sfânt pune înaintea conștiinței adevărul grav, că păcatul înfăptuit a dus pe Hristos la cruce și l-au pricinuit aceste suferințe îngrozitoare și moartea sub judecata lui Dumnezeu. Aceasta conduce la adevărată smerire și mărturisire a vinei și ne face să cunoaștem că prin jertfa Sa totul a fost pus în ordine cu privire la păcat.

Punctul al treilea, care este tratat în aceste versete, se referă la poziția noastră, care ne face capabili să *slujim Dumnezeului celui viu*. Curățiți pe deplin în conștiința noastră de tot ce dă la iveală omul în natura sa păcătoasă – și care de aceea nu poate fi primit de Dumnezeu -, oricât de îmbucurător ar fi în ochii oamenilor, dacă suntem aduși în lumina lui Dumnezeu, putem sluji Dumnezeului cel viu. Aceasta nu putea avea loc în iudaism. Existau desigur rânduieli și prescripții, prin care relația cu Dumnezeu putea fi menținută în exterior, dar sub Lege nu era nicidecum vorba despre o conștiință desăvârșită și despre o slujbă pentru Dumnezeu din dragoste, potrivit voii Sale. Acesta este privilegiul minunat și fericit al creștinului. Prin Hristos el are o conștiință desăvârșită, în concordanță cu natura proprie lui Dumnezeu. El slujește lui Dumnezeu în libertatea dragostei. Sângele lui Hristos ne curăță de toate păcatele. Hristos a făcut curățirea păcatelor noastre prin dăruire de Sine Însuși, și prin aceasta El a glorificat pe Dumnezeu, așa că în Hristos noi am devenit dreptatea lui Dumnezeu și prin aceasta corespunzător acestei naturi în stare să slujim lui Dumnezeu și să-L glorificăm.

Dacă rezumăm ce suntem învățați în aceste versete, atunci găsim că Hristos Însuși a intrat ca Mare Preot al bunurilor viitoare în Sfânta Sfintelor cerească, ca să asigure posedarea acestor lucruri tuturor acelor care se încred în El. Noi avem acum acces la Dumnezeu în lumină, pe baza prezenței lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu; avem pentru totdeauna o conștiință curată, așa că putem apărea cu toată îndrăzneală în prezența lui Dumnezeu; și putem sluji Dumnezeului cel viu în libertatea adevărată a dragostei.

Evrei 9.15a: Și pentru aceasta este El Mijlocitorul unui legământ nou,

așa continuă Pavel –

Evrei 9.15b: pentru ca, având loc moartea pentru răscumpărare din încălcările de sub întâiul legământ, cei chemați să primească promisiunea moștenirii eterne.

Nu vom reveni acum să vorbim despre învățătura referitoare la legământ, deoarece am vorbit detaliat despre aceasta în capitolul anterior. Dar să observăm cum scriitorul inspirat și aici evită orice aplicare directă a noului legământ. Hristos este Mijlocitorul noului legământ, pentru ca cei chemați să primească făgăduința moștenirii veșnice. Prin aceasta se lasă loc atât pentru Israel și Iuda, cu care se va încheia literalmente noul legământ, cât și pentru noi, care trebuie să devenim, și suntem, părtași la binecuvântările spirituale și privilegiile acestui legământ.

Esențialul, despre care este vorba aici, este, că noul legământ, al cărui Mijlocitor este Hristos, se bazează pe sângele Său. Moartea Mijlocitorului era necesară, fără vărsare de sânge nu este iertare. Atâta timp cât încălcările, care au avut loc sub legământul dintâi, nu erau iertate și ispășite, nu putea fi vorba de instituirea unui legământ nou. Însă prin moartea lui Hristos a avut loc ispășirea încălcărilor de sub legământul dintâi. Să observăm că aici se vorbește despre *încălcări* și nu despre păcate. Păcatul era în lume înainte să existe Legea, dar prin Lege păcatul a condus la încălcarea poruncii lui Dumnezeu. De la Adam și până la Moise oamenii erau păcătoși, dar nu călcători de Lege (vezi Romani 5.14); însă atunci când a venit Legea, oamenii, care erau păcătoși și din cauza aceasta erau pierduți, au devenit contravenienți ai poruncii lui Dumnezeu, prin care păcatul a devenit mai mare și starea omului a ieșit la lumină.

Necesitatea morții lui Hristos este arătată de Pavel printr-un exemplu. Cei chemați, a spus el, primesc făgăduința moștenirii veșnice. Deci, continuă el, dacă este vorba de o moștenire, atunci trebuie să se petreacă așa cum are loc cu toate moștenirile.

Evrei 9.16,17: Pentru că, unde este un testament, trebuie neapărat să intervină moartea celui care l-a făcut. Pentru că un testament capătă putere după moarte, întrucât nu are nicidecum putere cât trăiește cel care l-a făcut.

Așa cum este necesar ca un testator trebuie să moară, pentru ca testamentul făcut de el să intre în vigoare, tot așa Hristos trebuia să moară, pentru ca cei chemați să poată primi moștenirea făgăduită. Moartea este plata păcatului. Prin păcat a venit judecata morții; de aceea Hristos, dacă voia să ne elibereze de această judecată și să ne dăruiască făgăduința moștenirii veșnice, trebuia să moară în locul nostru. Dreptatea lui Dumnezeu cerea aceasta. Hristos a murit. Prin moartea Sa El a făcut ispășirea păcatelor noastre, în concordanță cu dreptatea lui Dumnezeu. El a ocupat deci un loc total despărțit de păcat, așa că toți cei care cred în El, scăpați de păcat, pot fi eliberați de moarte și pot deveni părtași moștenirii veșnice.

Mai este important să ținem seama că în limbajul original este numai un cuvânt pentru legământ și testament, care în traducerea noastră a fost redat pretutindeni cu „legământ”, și numai în versetele 16 și 17 este tradus cu „testament”. Cuvântul în limba greacă are ambele înțelesuri. În primul caz se înțelege o legătură între două părți pe bază de condiții, care sunt puse de ambele părți și au fost acceptate de ambele părți. În cazul al doilea înseamnă o dispunere prin acela care are dreptul să lase ceva prin testament.

Noul legământ, al cărui Mijlocitor este Hristos, este deci întemeiat pe sângele Său. Necesitatea încheierii unui legământ bazat pe sângele jertfei de tăiere rezultă clar din

legământul dintâi. Dumnezeu a prezentat aceasta clar în modelele serviciului divin mozaic.

Evrei 9.18-22: De aceea, nici cel dintâi legământ n-a fost sfințit fără sânge. Pentru că, după ce fiecare poruncă potrivit Legii a fost rostită de Moise către tot poporul, după ce a luat sângele vițelilor și al țapilor, cu apă și lână stacojie și isop, el a stropit și cartea însăși și tot poporul, zicând: »Acesta este sângele legământului pe care vi l-a poruncit Dumnezeu«. Și a stropit în același fel, cu sânge, și cortul și toate vasele slujirii; și aproape toate sunt curățite cu sânge, potrivit Legii, și fără vărsare de sânge nu este iertare.

În aceste versete ne sunt prezentate trei aplicări ale sângelui:

1. Legământul este întemeiat pe sânge;
2. Curățirea păcatelor se face prin sânge;
3. Vina este îndepărtată prin iertarea care se obține pe baza sângelui vărsat.

Aceste trei lucruri sunt necesare pentru a putea intra în relație cu Dumnezeu.

1. Căile lui Dumnezeu spre mântuirea noastră și binecuvântarea noastră trebuie în mod necesar să stea în legătură cu dreptatea Sa, căci Dumnezeu, Domnul, nu poate încheia cu poporul Său un legământ nou și veșnic, dacă încălcările de sub legământul dintâi nu au fost anulate, și aceasta nu poate avea loc în nici un alt fel decât prin sângele lui Hristos.
2. Curățirea păcatelor, prin care noi am fost întinați și prin care toate lucrurile, care de fapt nu au nimic a face cu păcatul, au fost infectate, are loc prin jertfa lui Hristos. Pavel spune: *aproape* toate lucrurile sunt curățite cu sânge după Lege; căci există și o curățire cu apă. Curățirea cu apă este un simbol al curățirii morale și practice a sufletelor noastre, care are loc prin aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu la conștiința și inima noastră – a Cuvântului divin, care condamnă răul și revelează binele. Dar această curățire prin apă este tot așa de mult urmarea morții lui Hristos ca și curățirea prin sânge. Din coasta Jertfei de tăiere sfântă, care a murit cu adevărat, a ieșit sânge și apă. Apostolul Ioan, care ne prezintă viața în originea ei și în urmările ei, se referă la acest lucru important atât în evanghelia sa cât și în prima sa epistolă, punând un accent deosebit. Fără moartea lui Hristos nu era posibilă nici anularea vinei și nici curățirea inimii și drept urmare nimănui nu i se putea dăruia viața, și nici să i se arate viața.
3. Iertarea de păcate nu este posibilă fără vărsare de sânge. Să observăm că nu se spune, fără aplicarea sângelui, ci se spune categoric fără vărsare de sânge. Și *prinvărsare de sânge* Scriptura înțelege *moarte*. Sângele, care a curs din capul Mântuitorului nostru scump, atunci când l-au apăsat cununa de spini, sau când a fost chinuit cu lovituri de bici, nu putea îndepărta păcatele noastre. Trebuia să moară o viață în locul vieții noastre. Așa cum în ultima noapte a lui Israel în Egipt sângele unui miel *sacrificat*, uns pe stâlpii ușilor, a păzit pe Israel de judecată, tot așa păcatele noastre pot fi iertate și judecata lui Dumnezeu poate fi îndepărtată de pe capul nostru numai prin moartea lui Hristos, al cărui sânge, ca al unui miel sacrificat, curăță de toate păcatele. Cuvintele prorocului Isaia: „și prin rănilor Lui suntem vindecați”, dacă vom înțelege corect acest adevăr, nu le vom mai aplica la biciuire, ci la loviturile pe care Mielului de jertfă nevinovat le-a primit la

cruce în locul nostru din partea lui Dumnezeu. La citirea atentă a locului acela vom vedea că nu poate fi vorba de altceva. Cuvintele: „prin rănilor Lui suntem vindecați” urmează după cuvintele: „El era străpuns (sau: rănit) pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui.” Dacă s-ar referi la biciuire, cuvinte „prin rănilor Lui suntem vindecați” ar fi trebuit să stea înainte. Orice îndoială este înlăturată prin folosirea acestor cuvinte în 1 Petru 2.24, unde citim: „El Însuși a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate; prin ale cărui răni ați fost vindecați.”

Aceste adevăruri au două urmări. Era necesară o jertfă de tăiere mai bună, o jertfă mai aleasă decât jertfele de tăiere care se aduceau în timpul vechiului legământ, căci nu era vorba de curățirea *modelelor* lucrurilor care sunt în cer, ci de curățirea a *însăși lucrurilor cerești*. Hristos a intrat în prezența lui Dumnezeu, ca să se arate acolo pentru noi (Evrei 9.23-24). Diavolul și îngerii lui sunt încă în locurile crești, și de aceea lucrurile acestea trebuie curățite. Prin sângele crucii Sale sunt împăcate atât lucrurile care sunt pe pământ, cât și cele din ceruri (vezi Coloseni 1); și când diavolul și îngerii lui vor fi aruncați cândva din cer pe pământ, atunci sfinții din cer vor mărturisii: „A fost aruncat jos acuzatorul fraților noștri, cel care-i acuza înaintea Dumnezeului nostru zi și noapte; și ei l-au învins prin sângele Mielului” (Apocalipsa 12).

Dar în al doilea rând: Hristos nu a trebuit

Evrei 9.25,26: să Se aducă jertfă pe Sine Însuși de mai multe ori, așa cum marele preot intră în Sfânta Sfintelor în fiecare an cu sânge care nu este al său, fiindcă atunci ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii.

În marea zi a ispășirii erau puse păcatele poporului pe țapul care era alungat în pustiu. Aceasta este suplinirea. Hristos a purtat toate păcatele noastre pe trupul Său pe lemn. El a suferit pedeapsa, pe care noi am fi meritat-o. Mânia lui Dumnezeu a fost revărsată peste El. În groaza sufletului Său a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Aceasta era mai îngrozitor decât despărțirea sufletului de trup în moarte. Dar moartea era plata păcatului; și de aceea moartea lui Hristos nu era o trecere din trup în gloria paradisiului, ci era judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. Aceasta nu poate avea loc a doua oară, și nici nu trebuie să aibă loc, căci El a suferit *o singură dată* și a murit *o singură dată* pentru păcat. „El, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu.” Prin jertfa Sa s-a făcut o ispășire veșnică și desăvârșită. Nu mai poate fi vorba de o repetare a acestei jertfe. Dacă ar fi așa, atunci El ar fi trebuit să sufere de mai multe ori începând de la întemeierea lumii. Dar acum, deoarece El a desființat păcatul prin jertfa Sa proprie, în armonie cu gloria lui Dumnezeu, El niciodată nu mai trebuie să sufere și niciodată nu mai trebuie să moară. El a intrat pentru totdeauna în Sfânta Sfintelor cerească, unde El șade în veșnicie la dreapta lui Dumnezeu ca Mare Preot al nostru.

Evrei 9.26: Dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa.

Această explicație ar putea să ne pară ciudată, deoarece istoria lumii a continuat după venirea lui Hristos așa cum a fost și înainte de venirea Lui. Dar să ne gândim, că nu este

vorba în sensul socotirii timpului, ci diferitele perioade de timp ale lui Dumnezeu, în care El a pus la probă pe oameni sub diferite forme, au luat sfârșit prin revelarea lui Hristos. În secolele care au trecut omul a avut timp să arate ce este el. Toate probele din partea lui Dumnezeu au servit să aducă la lumină, că omul este total stricat și de neîmbunătățit în natura și voia lui. Fără Lege, sub Lege, prin făgăduințe, prin venirea și prezența Fiului lui Dumnezeu pe pământ s-a arătat tot mai mult, că omul este un vrăjmaș al lui Dumnezeu. Tot ce a făcut Dumnezeu, ca să facă pe om să renunțe la vrăjmășia lui, a servit numai să reveleze tot mai mult vrăjmășia, deoarece omul a respins ostenele lui Dumnezeu de a-l aduce la sine. „Îl vor respecta pe Fiul Meu”, a spus Dumnezeu; dar când ei au văzut pe Fiul, au zis: „veniți, să-L omorâm”. „Nu vrem ca acesta să fie Împărat peste noi, răstignește-L, răstignește-L!”, așa au strigat în orbirea și vrăjmășia lor. De aceea Domnul spune despre smochin, care reprezintă națiunea iudaică, în care Dumnezeu a așezat pe om în împrejurările cele mai favorabile: „Să nu mai fie rod din tine niciodată!” Omul s-a dovedit a fi vinovat, pierdut, ostil, pierdut fără speranță. Dar istoria omului vechi a fost încheiată prin Hristos în moartea sa pe cruce.

Însă ceea ce omul a gândit să facă rău, Dumnezeu a schimbat în bine. Planurile veșnice ale lui Dumnezeu sunt împlinite în lepădarea lui Hristos. „Pe Acesta, dat după planul hotărât și preștiința lui Dumnezeu, voi, prin mâna celor nelegiuți, L-ați răstignit și L-ați omorât.” (Faptele apostolilor 2.23) Hristos, care a fost lepădat de oameni, a venit să desființeze păcatul prin jertfarea Sa de Sine. Rezultatele acestei lucrări și ale puterii lui Dumnezeu încă nu au fost revelate; ele vor fi revelate, când păcatul va dispărea din cer și de pe pământ și toate lucrurile vor fi împăcate. Pentru credință însă, totul a avut deja loc. Hristos a desființat păcatul prin jertfa Sa; conștiința noastră curățită dă mărturie despre aceasta, și credința zice: „Iată, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1.29)

Rezultatul acestei desființări a păcatului prin jertfa lui Hristos pentru cel credincios, pentru aceia care așteaptă revenirea Domnului, este vestit în mod minunat în ultimele două versete ale capitolului nostru.

Evrei 9.27,28: Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, așa și Hristosul, după ce S-a adus o singură dată jertfă (textual: fiind jertfit), ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, fără păcat (adică: deosebit de venirea pentru păcat, neavând a face cu păcatul), pentru mântuirea celor care îl așteaptă.

Soarta tuturor oamenilor, ca și copii ai lui Adam, care sunt păcătoși, este moartea și judecata. Dar pentru noi, credincioșii, păcatul a fost desființat și păcatele noastre au fost iertate. Prima dată, când Hristos S-a arătat pentru noi, El a venit ca să fie făcut păcat și să poarte păcatele noastre. La cruce El a fost încărcat cu aceste păcate, și deoarece El a suportat judecata, păcatele tuturor celor care îl așteaptă au fost în totalitate îndepărtate. Când Hristos Se va arăta a doua oară, atunci El nu va mai avea nimic a face cu păcatul acelor care cred, căci El a desființat păcatul la prima Sa venire. El va veni a doua oară ca să elibereze pe ai Săi de toate urmările păcatului. El nu Se va arăta pentru judecată, ci pentru mântuirea lor deplină. Păcatul a fost desființat în chip așa de desăvârșit, păcatele credincioșilor au fost ispășite și iertate așa de complet, că Domnul la revenirea Sa nu mai are nimic a face cu păcatul. El Se va arăta „fără păcat”. Aceasta vrea aici să spună nu numai că El va fi fără păcat în propria Sa

Persoană, căci întotdeauna El a fost așa, chiar și atunci când umbla aici jos pe pământ, așa cum se mărturisește despre El: „El nu a cunoscut păcat și nu a făcut păcat”; ci ne spune că, după ce El la cruce a fost făcut păcat, a purtat acolo păcatele noastre pe trupul Său și drept urmare a fost judecat de Dumnezeu în locul nostru și prin aceasta a satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu și a obținut o victorie deplină, El Se va arăta a doua oară, fără să aibă ceva a face cu păcatul acelor care Îl așteaptă.

Har nespun de mare! Minunată poziție, care ne-a fost dată de Dumnezeu! Noi nicidecum nu așteptăm ziua judecății, oricât de sigur este că ea va veni; ci noi Îl așteptăm pe El spre mântuirea noastră, pe Cel care a fost jertfit o singură dată, ca să îndepărteze păcatele noastre. Pentru noi nu mai este vorba de judecată, deoarece Hristos a îndurat judecata în locul nostru. Prin Hristos noi suntem deja acum în prezența lui Dumnezeu. Deoarece El prin jertfa Sa a desființat păcatul și a purtat păcatele noastre, noi putem apărea cu toată îndrăzneala înaintea Feței lui Dumnezeu; și la revenirea Domnului noi vom avea parte și vom savura toate urmările minunate ale lucrării Sale terminate.

Trebuie să ne mai îndreptăm atenția la două puncte importante din aceste versete.

Întâi la cuvintele: „S-a adus o singură dată jertfă, ca să poarte păcatele multora”. Pavel nu spune: S-a jertfit ca să poarte *păcatele*, ci să poarte păcatele *multora*. Este vorba despre păcatele credincioșilor. Așa spune și Petru: „care a purtat El Însuși păcatele noastre pe trupul Său pe lemn”. Niciunde în toată Scriptura nu se spune, că Hristos a suferit pentru păcate în general. Dacă Hristos ar fi purtat păcatele *tuturor* oamenilor, atunci *toți* oamenii ar fi mântuiți. Însă aceste versete învață contrariul: „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” Peste toți, care leapădă pe Hristos, va veni odată judecata.

În al doilea rând trebuie să ne îndreptăm atenția spre cuvintele: „care Îl așteaptă”. Acesta este semnul caracteristic al creștinilor adevărați. Ei *așteaptă* pe Domnul și Mântuitorul lor din cer, spre mântuirea lor deplină. Nu pentru mântuirea sufletului lor, ci pentru răscumpărarea *trupului* lor. Hristos nu S-a reîntors în cer înainte ca păcatul să fie îndepărtat dinaintea feței lui Dumnezeu și înainte ca sufletul nostru să fie mântuit. În cer El nu face nimic, pentru ca păcatul să fie nimic. Și când El va reveni, El nu Se va mai preocupa cu problema păcatului, deoarece el a fost desființat. El va veni atunci ca să ne elibereze de toate urmările păcatului și ca să ne dea un trup fără păcat, asemenea trupului Său de slavă. Pentru aceasta Îl *așteptăm* noi. De la lume, de la pământul acesta nu așteptăm nimic; aici noi suntem numai străini în călătorie. Viitorul nostru este în cer, unde Hristos S-a dus înaintea noastră.

Tradus de la: [Der Hebräerbrief \(9\)](#)

Traducere: Ion Simionescu